

Iz Goriškega. Sliši se, da železnica iz Vidma v Nabrezino se bo v drugi polovici prihodnjega mesca odperla.

Marsko. V Klobovku so 28. dan p. m. med 3. in 4. uro popoldne vidili čudno prikazen. Letečih mravlja se je pod nebom od jutra proti zahodni strani toliko vleklo, da so bile viditi kakor črn oblak; ker je ravno solnce sijalo, se je proti soncu vidilo kakor da bi snežene muhe padale. Veliko so jih vjeli.

Iz Banata. Novi deželni poglavar je rekel v pismu, ki ga je pisal mestni županii v Temešvaru, da zraven cesarskega bandera se smejo pri javnih slovesnostih tudi narodne bandera rabiti, vendar cesarsko — černo-rumeno bandero — mora med vsemi največje biti.

Prusko. Iz Berolina 2. avg. Ko je pruski vladar prišel iz Toplic nazaj, je pozdravil svoje ministre nek tako-le: „Gospodje! Med nami ostane vse po starem. Kakor smo napredovali dosihmal, hočemo tudi napredovati v prihodnje, in nadjam se, da tudi avstrijska vlada bo po tej poti z nami šla. Tako bomo, vsak po svoji poti, dosegli edini cilj in konec“. Ker je pruska vlada konstitucijna, pravijo dunajski časniki, da te besede pruskega vladarja utegnejo za Avstrijo veliko pomenljive biti.

Laško. Najnovejše novice iz Turina od 5. t. m. pravijo, da se bojo neapolitanski poslanci kmali vernili iz Turina domú, ker ni nobenega upanja, da bi sardinska vlada hotla v zvezo stopiti z neapolitansko. Sardinska vlada bo spet 150 milijonov lir na pòsodo vzela. 1500 Garibaldičev je prijadrilo v Kalabrijo brez vsega upora. Garibaldi-ta pričakujejo vsaki dan na Neapolitanskem. Iz Milana piše „Persever.“, da sardinska vlada spet nabira rekrute, rojene leta 1838 in 1839. — Pisma iz Neapolja od 3. t. m. pravijo, da je mesto mirno, da pa vsaki dan večja nevarnost žuga tronu neapolitanskega kralja; najveljavniši oficirji dajejo kralju slovó; Garibaldi-tov odbor, v zvezi s siciljskim se je ustanovil, da bo sklical deželno zbornico, ki bo poklicala Garibaldi-ta v Neapolj, da napravi mir. In vse to se očitno godí brez upora in zoperstave; strici kraljevi si sicer na vso moč prizadevajo, da bi odvernili prekucijo; al ljudstvo jih nič ne posluša. — Farini se je iz Genove povernil; poslan je bil nek v Genovo, da se pogovori zavoljo napada na rimske dežele. Garibaldi pa je bil nek skrivé v Turinu in se pogovoril s kraljem; Cavour in Farini nista nek nič od tega vedila. — Diplomatične obravnave, ki so zdaj med velikimi vladami, dajejo laškim časnikom veliko dela in to jim je najhujši tern v peti, da se rusovska diplomacija čedalje očitniše vstopa na stran avstrijsko. Nasproti temu pa jih oserčuje nova knjiga, ki je ravno kar v Parizu prišla na svetlo pod imenom: „L' Unité italienne devant la France et l' Europe“, ktera pravi, da francozka vlada ne bo branila zedinjenja Sicilije in Neapolitanskega s Sardinijo, ako ljudstvo to želi, in da se bo Napoleon spet pokazal zveznika s Sardinijo, ako bi sovražniki se vzdignili zoper Sardinijo; cesar hoče pod svoje varstvo vzeti voljo ljudstev, ker tej volji ima zahvaliti tudi svojo krono. — Tako stojé zdaj homatije na Laškem, ki so toliko nevarniše, ker Garibaldi dobiva čedalje več vojakov, bojnih ladij in dnarja.

Francozko. Iz Pariza 2. avg. Najvažniša prikazen na viharnem okrožji dandanašnje politike je pismo Napoleono, ki ga je 25. julija pisal svojemu poslancu v London. V tem pismu se je cesar zasukal spet na angleško stran, ktero je poslednji čas zapustil s svojimi namerami na Laškem in Turškem. Angleži hočejo edino Italijo; cesar Napoleon jo je poslednji čas zaverjal; — Angleži nočejo vesoljnega plamena v Turčii, kterege je Napoleon s poslanstvom svoje armade v Sirijo zahteval. To

je razdražilo angleško vlado tako, da celó Palmerston, dosihmal največji prijatelj Napoleonov, se je, kakor naši bravci vedó, splasil nad politiko cesarjevo. Ko je tedaj Napoleon vidil, da ga bo angleška vlada zapustila, ako tako naprej postopa, in ko je slišal, da sta se avstrijska in pruska vlada sprijaznile v Toplicah, je pisal pismo svojemu poslancu Persigny-u v Londonu in temu pismu ravno tisti dan (25. julija) na čelo postavil, ko sta se cesar avstrijski in vladar pruski snidla v Toplicah. Nanagloma je tedaj zasukal svojo politiko saj na videz drugač in jo obernal po vetru, ki je čez kanal pripihal, da bi spet prejšno prijaznost z angleško vlado zadobil. Angleži so to pismo prejeli; so nekako potolaženi, al staro zaupanje se s tem ni povernilo, češ, da jutri utegne spet vse drugače biti. — Zapopadek tega Napoleonovega pisma, ki zdaj zvonec nosi po svetu, je, da cilj in konec njegove politike je „oljko mirú“ prinesiti razdraženemu svetu in z vsemi njegovimi sosedi, zlasti pa z Angleži, živeti v serčnem prijateljstvu; da njegova armada in njegovo brodovje nima nič, cesar bi se svet mogel bati; „400.000 vojakov imam res pripravljenih, pa 60.000 jih je v Algieru, 6000 v Rimu, 8000 v Kini, 20.000 je žandarjev, veliko je bolnih in novincov; naj se odšteje vse to, in očitno bo, da je prejšni kralj francozki več armade imel“. „Moje prizadevanje je vedno bilo, Turčijo ohraniti kakor dolgo je le mogoče. Ko so pa začeli Turki v Sirii kristijane klati, sem mogel vslišati želje svojega ljudstva, ki me je za cesarja izvolilo, in hitro pomoč obljubiti zatiranim revam; pa koj prva misel je bila nič storiti brez Angležev. Jez ne mislim, ptujih dežel si prisvojiti; poveljati svojo deželo domá, je moj ponos. Težko mi je bilo, se zastran srednje Italije porazumeti z Angleži, ker mi je mir v Villafranki roke zvezal; v doljni Italii pa me nič ne veže; zato nič družega ne želim, kakor v edinosti biti z angleško vlado. Pogovorimo se pošteno, ker smo pošteni možje, ne pa tatovi, ki eden drugega hočejo oslepariti. Da ob kratkem rečem: Moja želja je, da se Laško pomiri kakor koli in brez ptujega vtikanja v njegove zadeve, in da bi moja armada mogla Rim zapustiti brez nevarnosti za papeža. Zastran Turškega nočem nič sam storiti. Povejte vse to komur koli Vam je drago; posebno pa lordu Palmerstonu; on me pozná, in če kaj rečem, mi bo verjel“. — Tako se glasi pismo cesarjevo — Palmerston pa ne gleda na besede, ampak na djanje.

Turško. Iz Sirije. Število v Damasku pomorjenih znaša 8000. O vojaški pomoči, ki se ima po velikih vladah evropskih v Sirijo poslati, je minister Rusell državnemu zboru 4. t. m. to-le vediti dal: Poslanci vseh velikih vlad so podpisali v Parizu protokol, v katerem stoji, da po želji turške vlade se bo poslalo 12.000 vojakov v Sirijo; 6000 jih bo dala francozka vlada, ostalih 6000 pa vse druge vlade skupaj; več ko 6 mescov ne sme armada tam ostati. Pa še drug protokol je bil podpisan, v katerem se turška vlada resno opominja, naj brez odlašanja spolne kar je obljubila leta 1856; dostavljeno je pa tudi to bilo, da se tudi vprihodnje kaka druga vlada zavoljo tega ne sme v turške zadeve vtikati. — Iz Carigrada se je 2. dan t. m. pisalo, da je Ahmet paša, veliki poglavar v Damasku, prišel v Carigrad, — da je svoje službe odstavljen in v Sirijo nazaj poslan, da ga tó podveržejo sodbi. Kuršid-paša, poglavarja v Barutu, je dala turška vlada zapreti.

 Zavoljo sv. praznika v sredo pridejo prihodnje „Novice“ že v torek na svetlo.

Kursi na Dunaji 7. avgusta.

5 % metaliki 70 fl. 15 kr. Ažijo srebra 26 fl. 75 kr. —
Narodno posojilo 80 fl. 20 kr. Cekini 6 fl. 7 kr.